

Literární soutěž

2023/2024

Literární soutěž 2023/2024 - výsledky

Kategorie 2. a 3. třída - pohádka O rybáři a jeho ženě

1. místo	Josef Budeus
2. místo	Violka Chocholová, Josef Václav Koťa
3. místo	Oliver Hocke

Kategorie 4. a 5. třída - 4. třída - text na téma O rybáři a jeho ženě, 5. třída - text k obrázku (zlatá ryba)

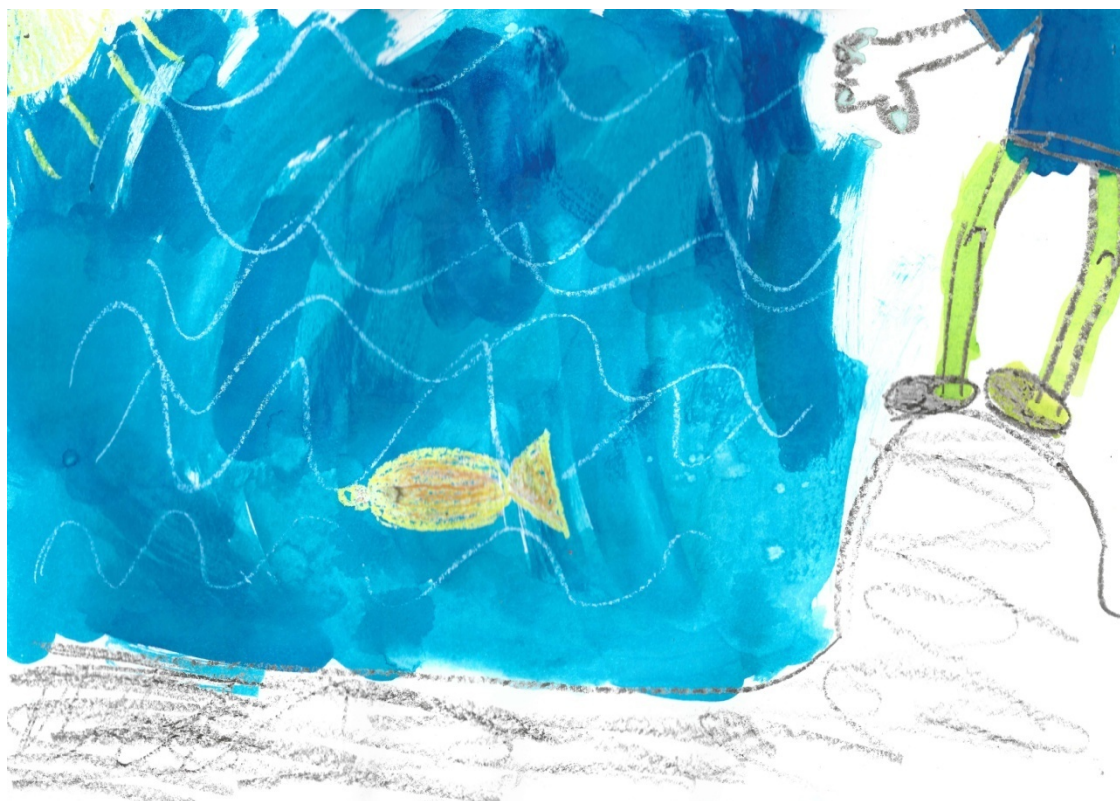
1. místo	Eliška Šípková
2. místo	Johana Horová, Elen Šnuderl
3. místo	Matěj Čenščák

Kategorie 6. a 7. třída - text k obrázku (láhev od octa)

1. místo	Stella Drábková
2. místo	Josefína Čapková, Daniela Jonáková
3. místo	Emilie Šillerová

Kategorie 8. a 9. třída - text k obrázku (láhev od octa)

1. místo	Rozálie Smejkalová
2. místo	Vanda Mizlerová
3. místo	Ester Mandić

Jméno: Oliver Hocke Třída: 3.A Datum: 8.11.

Literární soutěž – téma: O rybaři a jeho ženě

Byl malý ostrov asi u ameriky nebo v oceánu nebo u francie? A na tom ostrově byl přístav. A v tom přístavu šel rybař s svojí ženou. Koupil si tam rybařský dům s zahrádkou a měl tam spoustu akvárií. Žení si s ženou šlápně ale jednou nese žena dopis a povídá rybaři „Ty si nesaplalš dani kvůli sobě teď budeš platit dvojnásobek.“ Rybař odpoví „neví na mě práce se v tom střičme a byla si na řadě ty.“ Takže máme problém. Žena přikáže aby koukal jít rybařit. Rybař si připravil loď a vyrazil na moře. Ulovil solva jednu rybu. Když šel a začalo se stmívat rybař si řekl „to se bude žena zase slobit“ plul spátky domů. Když byl spátky žena povídá „to nemáš vaši vrací se na moře, teda k z řece.“ Rybař odpoví „už jsem rybařil má duha žena a kdyby jsem šel tak pujdu na moře.“ Žena ale smiči čum. Rybař už ale už spí.

Když se sbudil de znovu rybařit a
povídá si v duchu ach jo musím jít k
a řece. Když je u řeky a vidí krásne
pout tak si všimne se v řece se něco
bleskne. Rybář vyběhl "slabo slabo!" popadl
slabý kámenek a běžel domů. Řekl ženě
"slabo slabo zaplatíme daně jeho daně
spousta!" Žena řáve "vždyť mám daně
plácit já a ne ty" a řve na něj
takhle 3 hodiny aš nakonec ten slabý
kámenek hodila do moře. Rybář jí řekne
"poslávám si na tom místě svůj dům" Žena
odpoví "to si musíš skusit" a samé
duře. Rybář visochi oknem a utíká na
úrad na úradí povídá "potřebuji papír na
rovnodni pan úředník mu to podaí ale má
otázky na který rybář odpoví a utíká
domů. Žena se ptá "co si dělal" rybář
ukáže papír a žena vykřikne a utíká
z domu a rybář už ji nespasí. Brodal
dům a postavil si dům u řeky. A začal
bít slabo. Nejdříve risoval a pak najomud
dělány. Šlo to takhle 5 let když
ale najednou přiběhl jeden dělník a
povídá vaše byvalá žena je tu.

Jméno: Oliver Hoče Třída: 3.A. Datum: 8.11

Literární soutěž – téma:

a de jsem s vojáky. "To určitě
boudí po slati. Ale musíme se bránit, musíme
postavit palisády." a ozbrojit se
na noc daly hlídky. Ráno se srovnu
srazil hůl ozbrojení dělní vyběhly
na palisády a uvideli ženě na koni
a sa ni vojáky. Rybáři popadne kus a
snaží se nějakého vojáka bít ale kdysi
najednou uslyší jednoho dělníka jak křičí
"oni mají zbraně." A potom rybáři
uvidí jak jsou vojáci na palisádách. Pak
uslyší zvuk zbraní. Pak uvidí jak se
vzduchu svislí spousta šípů a hoří.
Kámen dělníky a palisád a zapálí palisády,
vojáci vtrhnou dovnitř. Rybáři sahají
"schovajte se do hlavní budovy" a
sám do ní běží pak sa sebou zabou-
chne dveře. Potom dělníci sabarňádovají
dveře. Kdysi jsou dveře sabarňádovány aze
se rána z děla a dveře explodují. Rybáři
utíkají z budovy a vedle řeky. Ale aze
se další rána a rybáři spadne do řeky.
Topí se ale s nebe se snese slatá ryba a

povida "ja jsem budi rybnici a semu
se posaraj izaloci" slibuji si istasny
sivot. A rybnici usi byl po rbytek
izvola istasny.

Ester Mandić

Skoro jako plast

Jsem jako plast. Dusím život kolem sebe, když už mě nepotřebuje.

Mám pevné víko a a kůži z fólie, jsem PET lahev uprostřed jablečné aleje, obal od sušenky zpod sněhové závěje.

Sedím tam kde nepatřím, ve vlasech mě hladí stín.

Sluneční paprsky mě jemným polibkem taví a hrubě naznačují, že pro mě už tu místo není. Nemám znát hebký dotek trávy a hustých lesů šum.

Nevím proč, a nevím jak, ale vniknu i tam, kam nemám.

Roztříštím se na kousky, když situace o to žádá si.

Vlezu vám pod kůži, naplním plíce, jsem nebezpečí připomínající dítě. Zkuste se mi vyhnout, jak jen to jde, ale navěky mě pijete.

Ne, jsem o dost víc než můj hněv a žal. Já jsem něžnější, nechci ubližovat ostatním. Chci cítit moře a louky a nezanechávat stopy.

Nevím proč se srovnávám, možná je to lehčí, dát všechny stresy a úzkosti na něco o dost menší.

Vanda Mizlerová

Jednoho rána jsem seděl na mořském břehu jako obvykle. Nevěděl jsem, co dělat, takže jsem jen klidně pozoroval moře. Jeho vlny si hrály jako beránci na obloze a poskakovaly radostí. Moře mělo toho rána velice dobrou náladu a jak na něj svítilo slunce, bylo příjemně teplé. Proto jsem se rozhodl jít se na tu ranní krásu podívat zřetelněji.

Zvednul jsem se z vyhrátých kamínků, které pokrývaly celou pláž a šel jsem do onoho modrého ráje. Jak jsem postupoval dál a dál hladina moře se pořád zdvihovala, až mi najednou byla po ramena. Užíval jsem si to ráno plnými doušky, ale najednou mě něco znepokojilo. Připlouvala sem nějaká ryba. Ale jakási podivná ryba. Byla taková průsvitná a neměla žádnou vůli - moře si s ní dělalo, co chtělo. Plaval jsem k ní, ale vlny jakoby se spikly proti mně a odnášely tu podivnost dál a dál. Najednou se mi tu rybu podařilo chytit. Plaval jsem s ní zpět ke břehu a tam se marně snažil zjistit, o jaký druh se jedná.

Teprve na kamenité pláži jsem nabyl podezření, zda to vůbec je ryba. Nešlo to zabít, ale ani to nežilo. Vzal jsem tu věc do své stinné jeskyně a přemýšlel nad účelem, který by měla obsahovat. A také nad posláním, proč se dostala do rukou zrovna mně. Najednou jsem si všimnul, že jedna část toho mnou nepochopeného vynálezu se dá odšroubovat. Musel jsem trochu přitlačit, ale nakonec se předmět rozdělil na víčko a jakousi nádobu. V té nádobě byl schovaný papír s napsaným vzkazem. Je škoda, že já číst neumím, pomyslel jsem si. Následně mi došlo, že už nad tou záhadou přemýšlet nechci. Rozhodnul jsem se to nechat až na zítra.

Příští den jsem na nádobu zapomněl a místo toho se opět šel koupat do moře.

Zavadil jsem o řasu, která odkryla želví mládě. Bylo mrtvé a bylo zapleteno v nějaké bílé věci s dírami ve tvaru koleček. Byla ze stejného materiálu, jako ta nádoba, co jsem včera našel. Tohle jsem bral, jako začátek války s těmito odpady, které pocházely od někud mimo můj milovaný ostrov, na kterém se žilo tak dobře. Želvátku jsem vykopal hrob a tu bílou věc s dírami jsem hodlal rituálně spálit. K mému překvapení to skoro nešlo. Trvalo dost dlouho než ten bílý zabiják shořel. A to ani neshořel úplně - jen se zmenšil, zčernal a příšerně smrděl. Jestli to takhle půjde dál, tak všechna zvířata i rostliny na mém ostrově i kolem něj bídne zemřou díky

takovému odpudivému výrobku. Celou noc jsem nespál, jen jsem brečel, protože mi došlo, že jednou mě to taky dostane.

Další den už jsem nebyl tak bezstarostný jako předtím. Celou dobu jsem stál na břehu moře a vyhlížel, jestli neuvidím nějaké další zlé znamení. Strávil jsem tímhle čekáním asi pět hodin a nenapadlo mě si jít zchladit hlavu do moře, takže jsem dostal úpal a zbytek dne prožil ve stínu jeskyně.

V poledne, když jsem si byl natrhat jedlé plody v palmovém lese, který na mém ostrově roste, tak jsem najednou uviděl přesně někoho, jako jsem já! Můj druh! Myslel jsem si, že jsem jen já sám. Ptal jsem se ho, co tady dělá a on řekl, že jeho ostrov postihla katastrofa. Prý to začalo plastem a skončilo to černou vodou. Já jsem ovšem nevěděl, co to ten plast je. Po dlouhém vysvětlování mi došlo, že plast je ta nádoba i ta věc, která zabila želví mládě. Plast vyrábějí lidé. To je živočišný druh podobný tomu našemu, ale jsou krutí. Vědí víc věcí, ale to je dělá nebezpečnějšími. Prý používají své vynálezy ke zkáze ostatních lidí i přírody kolem. Opravdu musí být hrozně bezcitní. Můj nový kamarád mě toho tolik naučil. Už se schylovalo k večeru a v mé stinné jeskyni jsme odted' spali oba.

I když jsme lidé ne,ěli moc v lásce, tak pro nás byli v něčem inspirativní. Například jsme se dohodli, že bychom si mohli vymyslet nějaká jména. Já se budu například jmenovat Lenka. Erenei (jeho nové jméno) se mi za to trochu vysmál, ale mně se to jméno líbí. Stali se z nás nejlepší kamarádi.

Jediný nedostatek v mém životě byl šířící se plast. Jak tak šel čas, plastu přibývalo a Erenei byl každým dnem smutnější. Když jsem se ho na to ptal, řekl mi, že se bojí, že k nám dorazí i černá voda. Je prý hrozně zlá. zabije všechno, co jí přijde do cesty a on jí málem nepřežil. Kdyby náš ostrov byl o deset metrů dál, tak by se asi utopil.

Černá voda není přímo od lidí, vysvětloval mi Erenei, ale lidé můžou za to, že se šíří mořem. Čas od času jí v lodích převáží z místa na místo a někdy se stane, že se něco pokazí a vyteče ven do moře. Lidé se potom sice snaží situaci nějak zachránit, ale dtejně hodně živočichů zemře. Snažil jsem se ho utěšit, že k nám žádná zlá voda nepříjde. Ovšem jistý jsem si nebyl.

Jednoho dne jsem si přispal a když jsem se probudil, Erenei už se asi mezitím koupal, tak jsem se šel kouknout za ním. Jak jsem šel po kamenité pláži začala se ve mně vzbuzovat nejistota. Každé ráno mě přece vesele vítal, tak proč dnes ne? Zahleděl jsem se do moře. Bylo tmavší, než obvykle. Bylo až černé. Pomalu mi docházelo, co se děje. Co nejrychleji jsem se rozběhl k mořskému břehu a tam našel Ereneie. Byl celý od té černé vody, která ho skoro rozpustila. Za chvíli se z něj vytratily i poslední známky života a já zůstal sám. Na hladině moře se pohupovalo spousty mrtvých těl různých živočichů, které postihl podobný osud jako mého nejlepšího kamaráda.

Od té doby už nejsem jako předtím. Jsem mnohem vážnější a každý plast, který uvidím ihned spálím. Už se mi na ostrově pomalu dělá skládka. Takhle jsem skončit nechtěl. Najednou v sobě cítím vztek, nenávist a zlobu a chuť se pomstít. Něco moc ošklivého lidem také provést. Ale když nad tím tak přemýšlím, tak jsem už stejný, jako oni. Toužím vyvolat zoufalství. Je mi ze sebe špatně. Kdyby byl Erenei naživu, určitě by ze mne měl strach. Já ze sebe mám taky strach. Nevím, jak moc velké nenávisti jsem schopen. Jestli ale budu celý život jen nenávidět, nikam to nepovede. Radši si život vezmu a potom se ocitnu na nějakém hezčím místě. Někde, kde bude vládnout mír, klid, pohoda a radost z každé maličkosti. Tímto jsem se rozhodl. Nemá cenu žít život, ve kterém se jen chci mstít. Třeba ještě potkám Ereneie až se dostanu do jiného těla. Zatím si ale nejsem moc jistý, co se stane, ale vím, že to bude něco krásného.

Eliška

O slatí rybce a ztraceném princovi

V jednom podmořském království žila princezna Lucía a její bratr Venceslav. Rodiče jim umřeli, když byli ještě hodně malí. Lucía se o malého brášku starala.

Jednoho dne se Venceslav vydal tajně prozkoumat okolí zámku, nikomu to neřekl. Byl krasný zvědavý, kdo všechno žije v podmořském království.

Uviděl mořské pannы, zahravil želvy, delfíny a mořské koníky. Kladil si mořské sasanky a hrál na schovávanou s malými kralíčky. Najednou zjistil, že je daleko od zámku a neví, jak se dostat zpátky.

V tom se před ním objevila slá chalupová královna Mia a nabídla mu, že mu ukáže cestu domů. U šnuckosti ho chtěla unést a vyměnit za svůj, chtěla být v království královnou. Zavedla prince Venceslava k sobě do

jeskyně, kde ho zavěšela do klece, a
čekala.

Mezi tím princezna Lucía vyhlásila
poplach, že se malý princ ztratil.

Nikde ho nemohli najít. Její královský
rádce jí poradil, aby našla v moři
zlatoú rybkou, která umí splnit přání,
ale jenom ta přání, která jsou dobrá.
Zaslá se obrátit proti nim. Nikdo však
nevěděl, kde rybkou v moři hledat.

Y radou přišel jeden malý delfín,
který se zrodil ^{vrostl} od velkých
skal, kde viděl zlatoú rybkou v
rybářské síti. Princezna se spolu s
delfínem vydala ke skalám najít
zlatoú rybkou a vysvobodit ji
ze sítě. Pak ji chtěla poprosit
o pomoc.

Když princezna rybkou ze
sítě rozmotala, ryba jí slíbila,
že jí splní dvě přání. Lucía si
přála, aby byl její malý bratříček

zpátky, v tu chvíli se zahněto
a Věnceslav se objevil. Všem vykládal,
že ho zajala chaluhová královna
a chce jejího bratra. Lucia se rozslabo-
la a chtěla svým druhým přáním
královnu potrestat, ale vzpomněla si
že slá přání se mívá obrátit
proti ní. Proto musela vymyslet
přání, které nebude slé, ale královnu
potrestá. Pořádala rybkou, aby
královnu směnila ve vodní vír,
který bude naryčky ukazovat
rybářům cestu domů.

Ryba přání princezny
vyplnila a dodnes v tomto moři
slá chaluhová královna Mia ukazuje
cestu rybářům domů.

Jméno: Jan B.

Třída: 2.A

Datum: 9.11'

Literární soutěž – téma:

O RYBÁŘI A JEHO ŽENĚ

BYLO NEBYLO V SOUOSTRVI
RECKÉ ZEMĚ BYDLEL
STARÝ ACHUDÝ RYBÁŘ S JEHO ŽENOU.
MEL SPATNÝ PLAT V JEDNE
HOSPODE A SOTVA UŽIVIL SVOJÍ
ŽENU I SEBE. JEDNOHO DNE MU M-
ANŽELKA REKLA: JSEM TĚHOTNÁ.
A RYBÁŘ SE POPADL ZA HLAVU A
REKL: SOTVA UŽIVIM. TEBE ALE T-
OHLE JE MOC! A POMYSLELSI N-
EUVIDIM SVOJI RODINU JAK
BUDU PORADU TOHO MORE. V-
STAL VE 5 HODIN PROTOŽE R-
ANO BE ROUBY NEJVÍC. BYV-
AL 4 HODINY NA RYBÁCH. P-
RVNÍ 3 HODINY VÍC NEBRA-
LO ALE V DALŠÍ PŮL HODI-
NE CHYTL 38 RIB. KDYŽ ZBY-
VALO JEN 20 MINUT, ZAČAL
BRÁT PRUT. RYBÁŘ PŘIBEHL
A KDYŽ UCHOPIL PRUT ZA-
KŘÍČEL: TO BUDE TĚDA KOU-
SEK! RIBABILA CHITRA CHVI-

LKV SE POKUSILA VYPADAT ŽE
JE UNAVENA, A PAK ZABRAL-
A ALE RYBAR TO ZVLADLA
TAK VITAH L OBŘÍ RYBU TO
JE ALE KUSI ZAKRÍČEN RYB-
AŘ A KDŽ PRODAL RYBU Z-
A PLATILI MU HOTOVÉ JENÍ
A ŽILI S ŽENOU A MALOU ELOU
ŠTASTNĚ AŽ DO SMRTI.

Rozálie Smejkalová

Dutý, Kulatý a Shnilý

Všichni známe pohádku o Dlouhém, Širokém a Bystrozrakém, tahle bude ale jiná. Tak dejte pozor svým sluchem, zrakem, bude dutá, kulatá a shnilá.

Moderní svět se také jistě neobejde bez pohádek. Co by to ale bylo za pohádku bez šťastného konce? Prozatím nevíme, jestli vše dobře dopadne, ale rozhodně to jediné co můžeme dělat, není jen doufat a čekat.

Povím vám pohádku z našeho světa, ve kterém nebudou žádní draci ani princezny, ale budou v ní padouši a hrdinové. Hrdinové jste vy a spousta dalších mladých, šikovných a odhodlaných lidí, kteří jsou připraveni změnit svět k lepšímu. Tak se pohodlně usadte a začneme.

Byla jednou jedna... to je vlastně blbost. Tak znova.
Jednoho dne...to taky ne.

Dnes, včera a zítra. Každý den se na světě vyprodukuje spousta tun plastu a jiného odpadu. Každý den umírá nespočet nevinných lidí. Každý den se vyhodí tolik jídla, že by to dokázalo uživit spousty hladovějících lidí. Ale naštěstí pro nás, každý den máme možnost s tím něco udělat.

Představím vám naše hlavní padouchy dnešní pohádky, pan Dutý, velice hloupý a neochotný člověk, pan Kulatý, velmi hamižný a nenasytý tlustý muž, který nikdy nemá ničeho dost, a nakonec pan Shnilý, opravdu zlý člověk, a protože hrdiny již znáte, to jste vy, dáme se do toho.

Bylo krásné slunečné odpoledne, když v tom v kanceláři pana Kulatého, který si právě vychutnával svoji odpolední svačinu, zazvonil telefon. Byl to pan Dutý, který právě spěchal z jedné schůze, na které dohodl další z jeho špatných nápadů, které určitě nebudou mít dobrý vliv na přírodu. Pan Kulatý mírně vyvedený z nálady, jelikož ho někdo ruší u jídla, zakřičí do telefonu „Co chcete člověče?“ Na druhé straně linky se ozve další hlasitě „No co bych asi měl chtít vy tlustochu? Za hodinu máme schůzi ohledně toho vykácení lesa na Holinách.“ Pana Kulatého ten tón hlasu pana Dutého značně vyvede z míry, dokonce až tak, že si odloží svou svačinu stranou.

Oni jsou to oba totiž vážení pánové, a pochopitelně na takové zacházení nejsou ani jeden zvyklí. Škoda jen, že si ani přesto neuvědomují, že se takto zle a hrubě chovají ke všem ostatním.

Pan Kulatý se tedy zvedl ze židle a pomalým tempem se doducal k oknu. Jejich telefonát plný řevu a urážek trval ještě čtvrt hodinky, a kdyby panu Dutému nevolal někdo další, pravděpodobně by se hádali až do začátku jejich schůze, kterou by ovšem také strávili hádkami.

Ještě ten den v televizi proběhlo vysílání s panem Shnilým. V tom rozhovoru z něj vypadlo spousta lží. Lhal o penězích, které měly být využity na pomoc lidem v nouzi a lhal také o tom, že se zmizením ministra Malého nemá nic společného. To ale nikdo nevěděl (kromě mě, protože já jsem vypravěč a vím všechno).

Teď už pan Shnilý odpočíval ve svém velkém domě, a namířil si to do své nové vířivky, kterou si koupil z peněz pro lidi. Lehnul si do teplé bublinkaté vody a jen relaxoval a přemýšlel, kde by mohl vzít další peníze na své zbytečné úpravy již perfektního domu.

Náš příběh, ale pořádně začíná až dnes, kdy se bohužel tyto tři nehodné mozky spojily v jeden.

Vy už víte, že pan Dutý a pan Kulatý se již znají, ale to co nevíte (a já to vím, protože, znova... jsem vypravěč), je to, že pan Shnilý se dnes k těm dvěma připojil na dlouhém jednání, na kterém se mluvilo o dalších nudných projektech, na kterých chtěli opět jen vydělat peníze.

Když schůze skončila, přišel pan Shnilý za panem Dutým a Kulatým, aby s nimi tajně projednal svůj plán na výstavbu nové továrny. Byla by to sice výstavba drahá a špatná pro město, kvůli smogu, který by z ní vycházel, ale našim třem pánům by vynesl spousty peněz.

Neuplynul ani měsíc a na místě, určené pro novou továrnu, se začaly kácet stromy. Na planině, která vykácením vznikla, se začalo velmi rychle stavět. No a do roka ta škodlivá továrna už stála.

Po nějaké době si začali obyvatelé města na továrnu stěžovat. Spousta statečných jedinců se obrátilo na policii, ale kvůli známostem, které tři pánové měli, se s továrnou nic neudělalo.

V tuto chvíli nám do příběhu přibývá hrdina X. X měl už dost té továrny. Začal opravdu jednat. Prvně nasbíral co nejvíce podpisů od lidí z města, kteří již, stejně jako on, měli po krk té továrny. Tomu se říká petice. Dále založil ve městě skupinu stejně odvážných lidí jako je on sám, ve které se domluvili, že povedou protest. Napsali a vytiskli si letáky, které pak házeli lidem do schránek a tím se zpráva o protestu začala šířit.

Když nastal den D, všichni občané se sešli na náměstí a vyrazili přes celé město až k továrně, kde hodinu stáli s cedulemi a gramofony. O této demonstraci se rychle dozvěděla televize, a přijela s celým štábem na místo, kde leží továrna.

Díky televizi se o protestu dozvěděli i lidé z jiných měst. Ti správní lidé, kterým záleželo nejen na občanech z druhého města, ale i na přírodě poblíž továrny, se rychle zvedli a k protestům se přidali.

Za pár hodin se u továrny shromáždilo dostatečně velké množství lidí, že byli přivoláni i tři pánové, pan Dutý, Kulatý a Shnilý.

Nebylo to jednoduché, ale společnými silami dokázali obyvatelé továrnu zavřít, a to díky jednomu člověku, který to všechno začal. Hrdina X.

Hrdinou X může být kdokoliv, kdo má pevnou vůli, a kdo věří, že stojí za to věnovat svůj čas a úsilí do důležitých věcí.

I když člověk může začínat sám, nikdy sám skončit nemusí a může zvládnout mnohem víc, než si myslí.

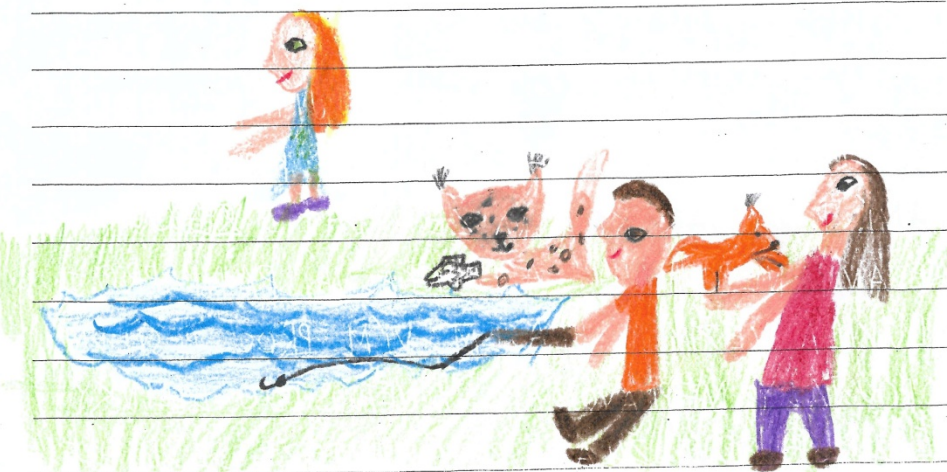
Ještě není pozdě s naší planetou něco dělat. Bohužel je tu spousta lidí jako pan Dutý, Kulatý a Shnilý, kteří myslí pouze na sebe, ale naštěstí je tu spousta lidí jako vy a já, kteří se budeme snažit planetu zachránit a to nejen pro nás, ale hlavně pro naše děti a děti našich dětí a pro jejich děti taky. Zkrátka, aby se tu žilo co nejlépe co nejdéle.

Jméno: VOLKA CHOCHOLOVA Třída: 2. B Datum: 15.11

Literární soutěž – téma: „ O RYBÁŘI A JEHO ŽENĚ ”

BYLA NEBÍLO, JEDNA CHALOUPKA. A TAM
ŽILÁ ŽENA A MUŽ. MUŽ CHODIL RYBARIT.
JINAK BI SE NEUŽIVILI. ŽENA ZASE CHODILA
HLEDAT RŮZNÉ BYLINKY. JEDNOU ŽENA ZROVNA ŠLA
ZBYRAT BYLINKY. A RYBÁŘ ŠEL RYBARIT. ALE NEMOHL NIC
CHITIT. NAKONEC TO VZDAL A ŠEL DO DOMKU.
ALE ŽENA TAKY NENAŠLA TOHO O NIC VÍČ NEŽ
RYBÁŘ. BYLIA Z TOHO ZMATENÍ. PŮTOM OBA NASTE-
NO ZMATENĚ VIKŘIKLI: JAKTO ŽE NIC TEMÁME VŽDÍŤ
JE JARO? A ŽENA ŘEKLA JAKTOŽE NA JAŘE JSEM
NIC NĚVAZBÍRALA VŽDIT. NA JAŘE RŮSTE NEJVÍČ
BYLINEK? A PAK ZASE MUŽ: JAKTOŽE JSEM
NIC NECHITIL JE TO DIVNÉ. V ZIMNĚ BI JSEM SE
NEDIVIL A TEĎŽ MUŽ SE PODIVIL. VŽDÍŤ SE
NA JAŘE VŠECHNY RYBI PROBOUZEJ A VIPLAVOUJEJ
VEN. TAKŽE JE MŮŽU CHITIT. POTOM SI ŘEKL
TO NĚMÍ NORMÁLNÍ. CHISTALI JÍT DO DOMU.
ALE NÁHLE SE OBĚVILA TAKOVÁ KRÁSNÁ
PANÍ. BYLA TAK KRÁSNÁ ŽE RYBÁŘ S ŽENOU
SE ANI NEPOHNULI. A TA KRÁSNÁ PANÍ PRO-
MLUVILA NĚŽNÍM HLASEM: VÍM PROČ POSLEDNÍ
DOBOU TADY NEPLAVOU RYBI A NEROSTOU BYLINKY.
ŽENA SE ODVAŽILA A PROMLUVILA JAKTOŽE SE TO HLE

DĚJEŽ KRÁSNÁ PANÍ PROMLUKLA: JSEM VÍLA
VŠECH VOD V TOMTO KRAJI. A TO CO ZATO
VŠECHNO MŮŽE JE ZLA ČARODEJNICE KTERÁ
OVLAĐÁ VŠECHNY BAŽINY V TOMTO KRAJI.
A POTOM SE ROZPLINULA. MUŽ RYCHLE VIKŘI-
KL: MUSÍME TU ČARODEJNICI PORAZIT. A ŽENA
ŘEKLA: ALE JAK? CELÍ VEČER PROMÍSĚLELI
A PAK JE NAPAĎLO ŽE JÍ CHTÍ DO PASTI.
TAK NASTRAŽILI PAST. A Povedlo se. ČARODĚJNICE
SE CHITILA. A ZASE SE PROBUDILA VŠECH-
NA ZVÍŘÁTKA A BYLI JIM VDĚČNÝ ZA POMOC.
A VÍLA JIM ZATO VDĚČNÁ.

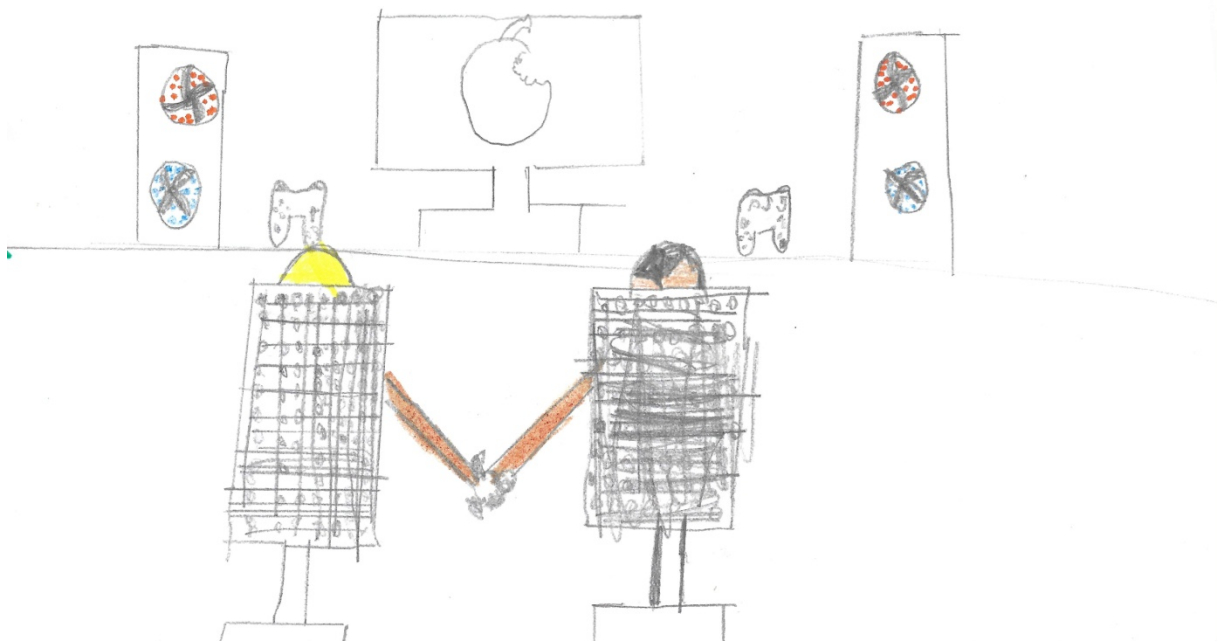

Jméno: Joan Kladar Kola třída: 3A

Datum: 6.11.

Literární soutěž – téma: O rybníku a jeho ženě

1 Byl ~~byl~~ jednou jeden rybník. a
2 šel měl za ženu svou manželku
3 a její ho musila jít na nakupit
4 jeho dříve prodeje všech na prodej
5 ale jednou když šel na rybník
6 se to celý vytrávil a nakonec se přeloud
7 normální vytrávil. Ale vyloučil
8 přejít se 5. a mincecraft každý
9 den každý hodinu každý den minu-
10 tu hrál mincecraft. a musel být a
11 tak tak hrál hrál až se mu den
12 počítat vytrávil. Tak šel do města pro
13 se seřadit ale !!! po špal cestou
14 krásnou ženu. Byla to krásná
15 panenka pohled a se medlozou
16 byla švadlena ale po nedlouhý době
17 si švadlena je ještě krásná byla
18 smutný že ji opustil a ona
19 tak a došla jí že na její žen-
20 la byla tak se s sebou a šel
21 zakradl si mincecraft žena
na něj byla hodná a spokojeně
si žila

Josefína Čapková

Plastová láhev

Tak tohle jsem já. Plastová láhev uprostřed lesa. Les je teď můj domov. Ale trvalo dlouho než jsem se se dostala. A pak z něho ven. Začalo to úplně normálně.

Byla jsem plastová láhev s vodou v obchodě jako každá jiná. Po několika dnech si mě koupil úplně obyčejný člověk. Vzal si mě ven a já poprvé spatřila svět.

Po pár minutách jsem ale už byla prázdná a tak nějak jsem tušila že půjdu do plastu a budu mít nový život v podobě recyklace. To se ale bohužel nestalo. Člověk který si mě koupil mě normálně zahodil uprostřed města.

Vůbec mi to nedávalo smysl já už jsem se do toho plastu celkem těšila ale on mě hodil na zem. Byla to temná ulička. Spolu se mnou tam leželo spousta dalšího plastu.. Tenhle den byl náročný byla jsem pořád tak nějak ze všeho špatná.

Takhle zhroucená jsem proležela hodně dní. Začala jsem si i uvědomovat že jak tady jen tak ležíme tak škodíme prostředí. bylo mi do breku, já do toho plastu fakt moc chtěla.

Ráno když jsem se vzbudila tak docela foukal vítr. Vítr mě začal nadzvedávat a v uličce jsem šramotila. A pak mi to došlo když bude foukat větší vítr možná se odsud dostanu. Netrvalo dlouho a už jsem poletovala.

Z zapadlé uličky jsem se dostala a už jsem jenom doufala že skončím někde u žluté popelnice. K větru se ale přidal déšť. Když začalo pršet, přestala jsem poletovat. Můj let tedy skončil na silnici. Deště ale začalo přibývat tolik, že mě voda spláchla do kanálu který byl na kraji silnice. Sakra! „ Už jsem chtěla do popelnice“ Povzdychla jsem si.

Plula jsem v kanále spolu s dalšími odpadky a spoustou vody. Cesta byla ale zajímavá. A vlastně jsem si říkala že poplujeme někam kde by mě mohli vytáhnout z vody. To jsem ale nevěděla co se stane.

Najednou jsem ale v dáli viděla dvě cesty? Jedna vedla do leva a druhá do prava. Čím víc jsem se k tomu přibližovala tím víc jsem se chtěla dostat do prava. Voda ale nesouhlasila a odtáhla mě do leva. Malinkou chvíli jsme ještě pluli v kanále ale potom jsme volným pádem padaly dolů. Nebudu lhát sjezd vodopádem mě bavil. Potom jsem se ale objevila někde venku. Plula jsem v řece?

Řeka ale ještě nebyla v přírodě, to jsem poznala na první pohled. Byly jsme ve městě. Cestou přes město jsem poprvé viděla někoho jiného než plast a odpadky. Viděla jsem nějaké malé rybky a kachny. Jedna Kachna měla bohužel něco zamotané na nožičce. Bylo mi jí líto, co lidé nehodí do přírody. „Snad jí někdo pomůže“.

Městem jsme propluly docela rychle. Cesta mě ale po hodinách a hodinách přestala bavit. Neměla jsem si s kým povídat. Nezbývalo mi nic jiného než na chvíli usnout. Asi jsem spala dlouho protože když jsem se vzbudila plula vedle mě plechovka, igelitový pytlík, další plastová láhev a polystyren. Jee! Konečně si s někým můžu popovídat. ale vlastně nee! Je nás tu mnohem víc to znamená že víc škodíme. No nic se nedá dělat my za to nemůžeme.

Nevěděla jsem jak začít konverzaci s ostatními a tak jsem řekla klasicky „Ahoj.“ Všichni mi začali odpovídat, a tak jsem se tedy zeptala: „Nevíte kam plujeme?“

Polystyren si vzal slovo a začal vyprávět: „No víš, když nás lidi zahodí a my se dostaneme do vody tak poplujeme do moře nebo do oceánu.“ Bylo mi trapně nevěděla jsem co je to, to moře a oceán. Nakonec jsem se tedy zeptala. Tentokrát mi odpověděla plechovka: „Moře, to je taková, docela velká plocha slané vody. a oceán, to je obrovská plocha slané vody.“ „Aha, tak to jsem nevěděla“ Řekla jsem. „Budeme v pořádku?“ „ My ano ,ale pokud jse opravdu dostaneme do oceánu, nebo do moře

tak to tam znečistíme.” Řekl pytlík. My prostě do přírody nepatříme. Byla jsem z toho smutná. Já prostě nechci ublížit rybám a korálovým útesům. Protože podle plechovky jsou korálové útesy pro přírodu důležité.

Řekou jsme pluly dlouho, několik dní, možná i měsíců kdo ví. Cestou jsme si vyprávěly jso jsme už zažily a čím už jsme si prošli. Já měla nejkratší příběh. Když už jsme fakt puly dlouho viděli jsme jak se blížíme asi k moři? Na konec jsme se tam dostali ale tam se naše cesty rozdělily, rychle jsme se rozloučili, popřáli si štěstí a pluly každý svým směrem. Ocitla jsem se úplně sama, nezkušená láhev, uprostřed moře.

Plula jsem někde uprostřed moře a cestou jsem viděla hodně zajímavých tvorů. Bavilo mě je pozorovat. Kromě tvorů jsem i bohužel v dále viděla další odpadky. Ach jo co.

Na hladině moře jsem plula dlouho. Tentokrát to ale utíkalo pomaleji protože jsem si neměla s kým povídat. Občas jsem ale zahlédla v dáli takovou velkou věc která do moře nepatřila. Bylo to něco od člověka. To znamená že jsem blízko břehu. Snažila jsem se dostat k břehu ale já to bohužel neovlivním.

Vítr ale najednou začal foukat směrem k břehu a já doufala že mě voda vyplaví na břeh. A stalo se. Po několika minutách mě vlny vyplavily na hebký písek. V dáli jsem spatřila i lidi. Teď jen doufám že mě někdo už konečně hodí do toho plastu. Lidi se se smíchem blížili ke mě. Já zavřela oči a prosila jsem. Najednou mě někdo zvedl. Oči jsem okamžitě otevřela. A vidím lidskou tvář. Tenhle ten člověk mě nesl ke svým přátelům a? Nadhodil mě a kopl do mě? Začali do mě kopat i ti druzí a já nevěděla co se to děje. Nakonec mě odhodily do nějakého potoka.

Já byla plná vzteku ,smutku a zároveň jsem to nechápala. To bylo tak těžký mě hodit aspoň do normálního koše?! Bylo mi do breku.

Zase jsem plula sama nějakým potokem. Který se ale postupně začal zvětšovat. Tentokrát jsem plula nádhernou přírodou. Po nějakých uplynulých dnech mě tenhle potok vyplavil do lesa. Vítr mě pak odkutálel ještě hlouběji do lesa. A pak jsem zůstala někde v lese. Sama. No a teď se odsud už vůbec nedostanu.

Ležela jsem v lese a roční období se střídaly. Jaro, léto podzim a zima. A zase jaro, léto, podzim zima. Občas jsem nějakému hmyzu poskytla úkryt jinak se nic zajímavého nedělo. Takhle se to střídalo pořád dokola a já se ani trochu nezačala rozkládat. Když už se tady objevil nějaký ten kapesník, po pár deštivých dnech zmizel. Já tak moc doufala že se taky rozložím ale nic.

Jednou ale takhle kolem šel člověk. Čekala jsem že sem ke mě něco zase hodí. Už jsem lidem prostě nevěřila. Jenže tenhle člověk byl u mě blíž a blíž. Byla to holka a opravdu se ke mě blížila. Já jsem už byla bez nadějí ale přesto jsem prosila .

Najednou se mě dotkla a hodila mě do pytle plných pet lahví. Nemohla jsem tomu uvěřit a myslela jsem si že je to pouhý sen. Potom nás tahle holka dala do auta a odvezla do nějaké továrny. Tam nás vysypaly na pás kde byly jenom samé pet lahve. Po pásu jsme jeli do takové drtičky? Nejprve jsme byly placatý a pak nás úplně rozdrtily. Byla jsem ráda že je tohle můj konec ale úplně to tak nebylo. Vysypaly nás do nádoby a smíchali nás s něčím dalším. Potom z nás něco vyráběly. Vůbec jsem netušila co ze mně bude. Po několika hodinách jsem to ale zjistila. Udělali ze mě šálu z pet lahví. Postupně jsem se rozkoukává a byla ze mě nádherná barevná šála. Tak konečně budu k něčemu užitečná! Doufám že se to stane i s ostatními lahvemi v přírodě. Tak prosím nevhazujte plast do přírody a třídte plast, aby naše příroda byla čistá!

Daniela Jonáková

ZÁCHRANNÉ KAMÍNKY

Už jsme zase na chalupě... jezdíme tam tak často, že jsme tam víc než doma. Jsme tam každý víkend, a celé prázdniny. Včera bylo vysvědčení, a ještě včera jsme odjeli na Vysočinu. Cesta trvala asi dvě hodiny, a přijeli jsme tam cca v 16:00. Chalupu máme na Lipnici, poblíž Světlé nad Sázavou. Jedině jsem se těšila na svojí kamarádku Niki, která tam také jezdí o prázdninách.

Další den jsme se hned s Niki sešli, a rozhodli se jít podívat na hrad Lipnice. Majitelé nás už tam znají protože tam chodíme často. Ve škole mi ale jeden spolužák řekl, že z druhé strany hradeb je něco co nám změní život.

Poté co jsme prošli okolo pokladen, jsme šli rovnou nahoru... Byli jsme nervózní, protože jsme nevěděli co to bude, ale rychle jsme tam vyběhli. Nevěděli jsme ale, kde to přesně je, proto jsme chvíli hledali, a potom to našli...

Bylo to úplně na konci hradeb... a co to bylo? byla to láhev, ale ne jenom láhev, byla to malá plastová láhev, a vypadalo že v ní něco je. Když jsem se do ní podívala, tak se mi před očima objevil úplně jiný svět. Byla jsem trochu vyděšená protože mi přišlo trochu divné to co jsem právě viděla. Poté se podívala i Niki, a stalo se jí to stejné. Spolužák mě varoval že se možná něco stane, ale já jsem tomu moc nevěřila. Podívala jsem se ještě jednou, a to jsem se do toho světa teleportovala...

Ocitla jsem se na nějaké louce, která vypadala moc hezky, ale pořád jsem si kladla otázky... „jak se dostanu domů?“ a „kde to jsem?“. Ta louka byla hrozně velká, ale zároveň hrozně krásná. Po chvíli jsem se šla podívat jestli tady někdo není, a nakonec jsem někoho zahlédla. Byla jsem ráda že někoho vidím, trochu jsem se bála kdo to je, ale když jsem přišla blíž tak to byl úplně normální člověk.

Zeptala jsem se, jestli neví jak se odtud dostat zpátky, a když jsem řekla „zpátky“ tak se trochu zarazil. Zeptal se mě: „kde jsi byli předtím než si se dostala jsem?“, a já jsem řekla: „na hradě Lipnice!“. Pán se podíval dolů, a řekl: „no to my všichni taky“, a já jsem se celkem lekla.

Jelikož už začínal být večer, tak se tam každý večer schází u ohně, a povídají si.

Dozvěděla jsem se že se každý, se sem dostal pomocí té láhve, akorát že jsem už poslední dobou nikdo novy neteleportoval. Říkali že to je úplně normální svět, akorát pro lidi co se do té láhve podívali. Ptala jsem se jestli se odtud někdy dostanu, a odpověděli: „ano, ale musíš tady někde najít láhev, do které se podíváš, a ona tě teleportuje zpátky“. Podívala jsem se na ně, a byla trochu nervozní, a zároveň rozhodnutá najít tu láhev. Přišlo mi divné že nikdo tu láhev nehledá, ale moc jsem se o to nezajímala...

Po večerech jsem tu láhev snažila najít, a přemýšlela co asi dělá moje rodina, a Niki. Ostatní mi říkali že je to skoro nemožné najít, ale mě to prostě nedalo. Něco mi říkalo že jít po kamínkách, nejdříve mi to přišlo jako blbost, ale nebylo.

Vydala jsem se po takových zvláštních kamínkách, a dovedlo mě to k jednomu velkému kameni. Myslela jsem si že to je slepá stopa, ale nebyla. Ten kámen byl celý lesklý, ale ta láhev tam nebyla. Nahoře toho kamene byla malinká kaluž s vodou,

voda byla průzračně čistá, a proto jsem se z ní napila. Ale než jsem se vůbec stihla napít, tak jak jsem se do ní podívala, tak se mi ukázala cesta k láhvi. Vůbec to nebylo daleko, jenom bez te nápovědy, bych to asi nikdy nenašla. Přišla jsem tam a do láhve se s radostí podívala.

Teleportovalo mě to zpátky na ten hrad, a byla tam i Niki. To mě hodně překvapilo, přece jenom jsem byla pryč přes celý den, ale Niki říkala že třeba jenom 10-15 minut. Já jsem jenom vyvalila oči, a řekla si že to byl prostě jenom nějaký sen, a že už by jsme měli jít domů.

Přišla jsem domů, a byla jsem trochu mimo z toho, co se stalo ale byl to můj nejlepší zážitek z prázdnin.

Zlatá rybka

autor: Johana
Horová

16.11.23

V jednom lesíku na kraji vesnice
byl potůček, ve kterém žila zlatá
rybka. Jednoho dne si plavala
v potůčku, když v tom přišel
k potoku hladový vlk, který měl
hlad. Když se napil, chtěl odejít,
ale v tom si všiml zlaté rybky,
co plula kolem. A protože měl hlad,
tak si řekl, že jí sní. Vlk se
vrhl do vody, ale rybka byla
rychlejší a uplavala mu. Když už
byla dost daleko od vlka, tak
zpomalila. Plula si dál už v klidu
a doufala, že už nikoho svého
nepotká. Ale její přání se nesplnilo. Plula
si potůčkem, když v tom se připojil
hladový mečovec, co hledal něco k snědku.
Když si všiml zlaté rybky, olízl si
slamnu a vrhl se do vody stejně rychle,
jako vlk. Ale aby rybku chytil, musel by
být rychlejší, aby mu rybka taky neuplavala.

Rybku přestalo usikání bavit a chtěla si odpočinout, a tak si lehla na list ve vodě a odpočívala. Byla tak unavená, že usnula. Po chvíli se k rybě připlížila liška a chtěla ji sasyznit. Rybka ale byla moc daleko od lišky, takže na ni liška nedošla. Proto se liška rozhodla najít dlouhý klacek, ale rybku přisáhla k sobě ke břehu. Když klacek našla a rybku přisáhla ke břehu, vzala si ji do hlavy, aby si ji odnesla do své noru, aby si ji ve klidu pak snědla. A ve tom lišku něco zezadu šouplo. Byla to kulka z pušky lovců. Liška padla k zemi a rybka se prolomila. Vůbec nevěděla, co se kolem ní děje. Uviděla lovců jak se sklání k lišce a bere si ji přes rameno. Potom se lovec otočil k ní, vzal si ji do ruky, zvedl si že má alergii na ryby, a hodil ji zpátky do vody. Lovce chtěl odejít, ale uslyšel nějaký hlas. Ohlížel se kolem odkud přichází. Najednou si všiml, že na něj mluví rybka a přehva-

pila ho to. Rybka mu poděkovala, že jí zachránil. Z vděčnosti mu nabídla, že mu splní jedno přání. Lovce se pousmál a zeptal se jí, zda by ho mohla sbavit elergie na ryby. Třetí přání bude splněno, řekla ryбка. Z čísla jaona do loce udeřil blesk. Rybka se chtěla rozloučit, ale loce rybek popadl, hodil do krasny a vesela odšel domů si ji připravit k večeři.

Stella Drábková

FLAŠKA

Dnes je 28. června 2024, tedy poslední den tohoto školního roku. Pro mě a mé spolužáky, je tento den zcela posledním na střední škole, rozhodli jsme tedy, že si ho užijeme jak nejvíce to půjde. Hned po slavnostním předávání našich vysvědčení, jsme se rozloučili s našimi učiteli a vydali se oslavovat k jednomu z mých přátel domů.

Po dlouhé době oslavování, tančení a smutných chvílích kdy jsme si začínali uvědomovat, co se vlastně děje, odešlo už několik lidí, a zbili jsme tu jenom jako naše skupina úplně nejbližších přátel do jednoho z pokojů a jelikož už jsme byli všichni celkem unavení, rozhodli jsme se, že si zahrajeme FLAŠKU.

Po pár kolech, kdy jsme se jen tak rozehřívali snadnými otázkami a úkoly, se flaška dotočila přímo na mě a mou blízkou přítelkyni Emily. Víčko od flašky směřovalo na mě, vybral jsem si úkol, a EM mi ho tedy zadala. Úkol zněl, abych teď zavolaal svým rodičům a řekl jim, že jsem odjel někam pryč a že se ještě dlouho nevrátím. S úkolem jsem byl v pohodě, už jsem málem vytočil číslo na svého otce, v tu chvíli mi ale něco

docvaklo. Podíval jsem se směrem ke svým přátelům. Ti se na mě ale dívali s udivením, proč jsem ještě nestiskl ikonku zavolat. Potom jim to ale také došlo.

Nic jsme si neřekli, jenom jsme si všichni začali balit své batohy. Mateo (ten kamarád u kterého jsme právě teď doma) ještě vzal nějaké jídlo a mohli jsme vyrazit. Nikdo jsme ale netušili kam se právě teď chystáme, to už jsme ale stáli před Mateovým domem. Rozhodli jsme se, že si vypůjčit auto Mateového táty, z čehož on nebyl úplně nadšený, ale neměli jsme teď moc na výběr.

Bylo nás ale šest, jeden z nás musel do kufru. Obětoval jsem se tedy a vlezl si tam. Celou dobu jsme ale jeli po hladkém asfaltu bez nějakých větších kamenů. takže jsem to zvládl vpořádku. Auto jsme někde zaparkovali a moc nad tím nepřemýšleli, což mohla být chyba ale to pro nás teď nebylo důležité.

Ozývám se už další den, tedy právě je jedna hodina ráno. Vše je zatím v pořádku, právě jsme si udělali menší přestávku a poté se pokusíme nalézt místo na přenocování. Ozvu se zase později.

3:00

Za ty tři hodiny, od té doby co jsem vám naposledy psal, se nám podařilo najít nějaký opuštěný camp, nebo něco takového, což by nám mohlo usnadnit tuto situaci. Jsou tu jakési malé chatky, které jsou ale pravděpodobně už dlouho opuštěné, musíme si ale prověřit, zda tu opravdu nikdo není, kdo by například hlídal. Jdeme to tu prohledat.

4:00

Rozhodli jsme se, že nakonec chatky nevyužijeme, jelikož je léto a v noci není ještě taková zima, budeme spát pod širákem. Z batohů jsme si vytáhli lehké deky, které jsme si každý sbalil a lehli si pod krásnou velkou vrbu hned vedle jezera ve kterém byl čistě vidět odraz měsíce. Nějakou chvíli jsme zaplnili povídáním si o náhodných věcech, které nás jen tak napadali, z čehož jsme usoudili, že už bychom měli opravdu jít spát.

8:00

Právě jsem se probudil. Všichni ostatní ještě spí, ale já už nechtěl spát, když je tak krásný den a tak jsem si šel zaplavat do toho překrásně čistého jezera, který tady přímo před náma potichu čeká až se probudíme a půjdeme si do něj zaplavat. A to se právě teď chystám udělat. Potichu abych nikoho nevzbudil si vlezl do jezera, zatím jen po kotníky. Není tak studený jak jsem čekal, což je jedině dobře. Uslyším jak se někdo z mých přátel pohne pod dekou. Je vzhůru. A další a další. Teď už jsou vzhůru úplně všichni. Najednou ale jednomu z mých přátel zazvoní mobil. Jeho otec. Už nás shání. Dřív nebo později zavolají nám všem proto už vylézám z jezera. Moc jsem se tedy nevykoupal, ale nevádí už musíme vyrazit, chceme toho ještě hodně stihnout. Do pěti minut už jsou všichni sbalení, takže už můžeme vyrazit.

Po chvíli ale začne opravdu hodně pršet. To nás však nezastaví. Naopak. Podíváme se na sebe a v jednu chvíli se všichni rozběhneme jak jen nejrychleji dokážeme. Všichni jsme úplně promáčení, ale to nám vůbec nevádí, dodává to tu správnou atmosféru. Společně se všichni smějeme. Jsme tu se svými nejbližšími, takže jsme šťastní.

10:00

Zvoní mi mobil. Máma. Ignoruji to. Zavolám jí kdyžtak později, vím že se o nás bojí, když o ničem nevědí a že dost pravděpodobně potom všichni budeme mít zaracha, ale tohle za to opravdu stojí.

11:00

Už jsme skoro v cíli. Konec naší výpravy už se blíží. Včera, když jsme hráli tu FLAŠKU a jak jsme se na sebe všichni podívali, hned nám došlo, že tohle je ta správná chvíle. Všichni jsme teď ukončili střední školu a už spolu nebudeme trávit tolik času, proto to musíme nějak zakončit. Vyrázili jsme totiž na naše oblíbené společné místo, kde jsme se, když jsme byli ještě opravdu malí, scházeli.

12:00

Přestalo už pršet a vyšlo slunce, takže je teď krásně vidět duha. Jsme v cíli. Em vytáhne z batohu kus papíru, tužku a FLAŠKU, tu FLAŠKU, s kterou jsme roky hrávali tu hru jako na začátku tohoto příběhu. Každý si z papíru kousek utrhne a postupně si vyměňujeme tužku, kterou tam každý něco napíšeme, poté lísteček přeložíme a vložíme ho do FLAŠKY. Poté, co tak všichni učiní, FLAŠKU uzavřeme, tak pevně, aby se už nikdy znovu neotevřela. Vystoupáme na vrchol kopce, společně FLAŠKU chytíme a hodíme jí co nejdál to jde, do obrovského jezera, který je naším dětstvím.

Tak končí náš příběh, sice jsme hodili plastovou FLAŠKU do oceánu, což od nás není moc hezké vůči přírodě, ale tohle bylo prostě nutné.

Jméno: Malý Čeněch Třída: 4.B Datum: 23.11.23

Literární soutěž – téma: O rykářovi a jeho ženě.

V jižní části Atlantického oceánu, poblíž Afriky, se nachází malý ostrov Jung s vesnicí Laun. Je rok 1805 a obyvatelé mají jednoduchý život. Farmáři pěstují ovoce a zeleninu, rybáři loví ryby. Jejich domovem jsou chatrče z kamene, dřeva a palmových listů. Nejchovnějším rybářem je Bag se ženou Fiu. V léte dostal jeden vesničan náhodnou nemoc. Byl ospalý, na kůži měl červené pupínky, bolesti břicha a rychle hubnul. Postupem času onemocněla půlka vesnice a jejich soused pak na nemoc zemřel. Bag povídá Fiu: „Vydám se hledat lék, jinak všichni zahyneme. Jako rybář nasedl na loď a vyplul hledat lék. Když už mu docházely zásoby jídla a vody, měl pocit, že se zhrabíl a chystal se ho vzdát, najednou uviděl solá-štní skalnatý úžvar. Bag připl ke skále a našel jeskyni se zařícím

světem. Vstoupil dovnitř a uviděl sa-
řící bylinu. Takže květy vyrostly
dlouhé řasy. "Něco mi říká, že by to
mohl být lék," řekl si pro sebe. Utrhnul
polovinu kytek a místo si označil na
mapě. Po návratu domů s Finu rozmyš-
lel, jak osušovat, zda je kyska lék.
"Zkusme listy usušit a udělat čaj," na-
vrhнул Bag. Nemocná pila čaj celý
týden, ale nic se nezměnilo. "Bagu, pojďme
hledat jiný způsob, jak může bylina pomoci,"
řekla soufalá Fin.

Bag se vrátil na lodi k místu nálezu a
přivezl další květy do vesnice Laun.

"Co takhle udělat čaj z nesušených květů,"
navrhla Fin. Takový sáňící čaj donesli
sousedce 7 dní po sobě. Fin mezitím
zkusila zasadit pár květů na pobřeží.
"Ale ne, všechny byliny mi zvadly,"
vzdychla si Fin. Zkusila to ještě jednou,
ale nyní ve stínu skal. Rostlinám se
dařilo a postupně se rozmnožily.

Láňící čaj začal u sousedky zabírat a
nemoc ustoupila. Díky tomu mohli
vyléčit všechny nemocné. Lidé brali

Jméno: Matěj Čenšák Třída: 4.B Datum: 23.7.2023

Literární soutěž – téma: O rybářovi a jeho ženě. 2

bylinu jako požehnání od Boha a
Baga jako svého zachránce. A Bag
doházel, že základy se dějí a tomu všude
moji milí čtenáři. Konec

Jméno: Elen Imuderk Třída: 5.B Datum: 13.11.2023

Literární soutěž – téma: ryba ŽIVOT RYB

Když jsem se narodil, tak sdaleka jsem nevěděl kdo jsem, až po chvíli jsem se poznal. Byl jsem ryba, ale sdaleka nijak obvyčejná. Byl jsem o mnohem víc menší než prvorozeně, byl jsem tak malický, že ani na hladině slaneho moře jsem skoro nebyl vidět. Potom jsem viděl tátu, velkého, silného a neporazitelného. A potom jsem viděl maminku drobnou, malou ale krásnou. Maminka mě pohladila a řekla: ahoj Matyšku jmenuješ se Matyáš? Je Matyáš zkrátka Maty. Tak jsem se poznal, jsem ryba, žiju s rybi rodinou, jmenuji se Maty. Brzy jsem se skamarádil s Lukášem a Dáriou, byli moc fajn. U nás ryb je hlavní pohromou rybař, musí se stát, že nás chytí. Každá ryba nechce být hlavní chod.

To bylo jednou tak: já Lukáš a Daria jsme bratři blízko mola vodní kopanou a mič odletěl pod molo! "To je smůla, musíme zavolat táta!" "Zvolal jsem, to není nutné!" "Zvolal na mě Lukáš, doplať sam!" "Neplav sam!" "Zavolala za ním Daria, vždyť se lapí!" "Daria křičela, ale nic platné. Zanedlouho se ozval výkřik Lukáše a rybaři ho měli v pasti. Ach ne, to není možné!" volala Daria, "omij nejlepší bráška je... a dál to nedopovíděla."

protože omdlěla. Maty jí chytil a odplul sa
maminbou a tatínkem. „Ach ne měl se s námi domlu-
vit“ zanedlouho byl doma a Daria už ležela a
spala. Tatínek se rozhodl ho zachránit, ale matka
se mu to snažila vymluvit „nechod tam je pozdě!“
Táta si nedal říci a šel. Také ho naši chytili
a sabili. Když se táta dlouho nevracel tak
už moc dobře věděli že už se nevrátí.
Matyškovi bylo smutno a už se moc nesmál
a dokola mu běhala v hlavě slova domlu se
s ostatními. Z toho vyplývá: všude musí
být nebezpečí, dej na varování.

Mořská láhev

neboli dovolená v Agate

Ráno jsem se probudila jako vždy za šplouchání vln moře. Zamyslela jsem se a jenom tak ležela v posteli a válela se. Už jsem si myslela že zase usnu ale moje přemýšlení mi protřhla máma s větou že prý mám vstávat, a že je snídane. Tak jsem šla. Byly wafle moje nej oblíbenější! Po chvíli blaha jsem si uvědomila že je u stolu nějak тихо, vzhlédla jsem od talíře a uviděla máminu ustaranou tvář. „Copak se stalo?“ zeptala jsem se, „Em? Mohla bych tě poprosit o laskavost?“ „Povídej.“ Řekla jsem dychtivě, „dnes jsem se dozvěděla že se kolem okolních břehů hromadí odpadky a vytvářejí se tam skládky.“ Povídá „Mohla by si mi pomoci s odklizením odpadků?“ Zeptala se máma. „Určitě!“

Druhý den jsem vyletěla z postele a snídani jsem slupla jako malinu a běžela jsem za mámou. „Můžeme? Já jsem hotová!“ „Ano“ řekla máma, a tak jsme vyrazily. Šlo to zvesela ale ten pohled který se mi pochvilce naskytl byl strašný. A tak jsme se daly okamžitě do práce. Pracovaly jsme od rána do večera s ostatními z města a takto 4 dny až byla pláž čistá a hezká. Jenom jedna láhev tam zůstala a já si řekla že nějaká věc z téhle velké akce by byla něco jako vzpomínka.

Druhý den jsem se probudila pozdě a sešla jsem poomaalun ~~ze~~ ze ~~schodů~~ schodů do kuchyně kde máma řešila nějakou věc. Najednou jsem spatřila kufr a hned mi to docvaklo!

Vždyť končí
prázdniny!

Ach jo. Aspoň si půjdu
balit. A šla jsem.

Když jsem si balila
svoje nejoblíbenější
věci zavádila jsem o

tu láhev ze skládky
a něco mě napadlo,

upalovala jsem k moři a nabrala jsem do láhve vodu
a písek, jako památku a spokojeně ji dávám do kufru.
Pak jsem šla za mámou že mám zabaleno. Máma přikí-
vla a šla se obleknout.

Když jsme dorazily na letiště tak máma začle a strašně
ně stresovat mě i sebe žeto prý nestihneme a že nám
to uletí. Po hodině stresování jsme konečně nastou-
pily do letadla a letěli jsme domů.

O měsíc později jsem se vrátila ze školy a když
jsem si dělala úkoly do školy, zavádila jsem pohledem
o láhev z dovolené a pomyslela jsem si že vlastně to
nebylo úplně špatně že tam byly ty odpadky, protože
bych jinak nenášla tyhle láhve. ☹️

Konec Příběhu

nebo ne?